

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

6 У 4347/18

24.02.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Василијевић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Милицом Новаковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А.,, ... – ..., чији је стечајни управник Агенција за лиценцирање стечајних управника, преко повереника Б.Б., који је пуномоћјем овластио за заступање у овом управном спору пуномоћника Михајла Р. Срдиха, адвоката из Београда, Младена Митрића 8/41, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број: 46-00-00755/2016-13 од 15.12.2017. године, са заинтересованим лицима В.В. из ..., и Г.Г. из ...,, које заступа пуномоћник Александар Ивановић, адвокат из Београда, Васе Пелагића 54, и Републиком Србијом, чији је законски заступник Државно правобранилаштво РС, у предмету враћања имовине, након закључене усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А., да заинтересованим лицима В.В. и Г.Г. из ..., плати трошкове спора у износу од 43.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А., да заинтересованом лицу Републици Србији надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, одбијена је као неоснована жалба А.А., изјављена против решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Београд, број 46-002559/2014 од 22.04.2016. године, којим се усваја захтев, враћа одузета имовина и утврђује право својине законским наследницима бившег власника Г.Г. из ..., улица ... број ... и В.В. из ..., улица ... број ..., са уделом од по 1/2 идеалних делова на непокретности: катастарској парцели број ... КО ..., површине 1ха 06 ари 63 м², уписана у лист непокретности број ... КО ..., по катастарској класи њива четврте класе, потес Ђокина ливада, по врсти пољопривредно земљиште у друштвеној својини А.А., са уделом 1/1, која је одузета бившем власнику Д.Д. из ... решењем о

арондацији пољопривредног земљишта Скупштине Општине Гроцка – Одељења за привреду, број 04-5449/78 од 22.10.1965. године. Ставом другим диспозитива, пољопривредно земљиште из става првог диспозитива овог решења, враћа се у државину законским наследницима бившег власника из тачке прве диспозитива овог решења по скидању усева, а најкасније до 30. октобра године у којој решење постане извршно, а уколико решење постане извршно после овог датума – у року од 8 дана од скидања првог наредног усева у следећој години. Ставом трећим диспозитива, налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, а по његовој правноснажности изврши упис права својине на непокретности описаној у тачки првој диспозитива овог решења у корист Г.Г. из ..., улица ... број ... и В.В. из ..., улица ... број ..., са уделима од по 1/2 идеалних делова непокретности. Ставом четвртим диспозитива, налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, а по његовој правноснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретности из става првог диспозитива овог решења.

У тужби, поднетој овом суду 14.03.2018. године, и на расправи, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога и истиче да оспорено решење не садржи ваљано образложење у погледу пасивне легитимације А.А., у односу на подносиоце захтева, наследнике бившег власника. Наиме, ни једним писаним доказом није доказана правна веза између наведеног правног претходника Ђ.Ђ. и овде тужиоца. Поднеском од 22.01.2016. године, пуномоћник А.А., је изнео захтев да првостепени орган службеним путем прибави доказ из Агенције за привредне регистре, о правном следбеништву између Ђ.Ђ. и А.А.. Првостепени орган по истом није поступио и самим тим није доказао страначку легитимацију А.А.. У погледу дела образложења које се тиче пасивне легитимације тужиоца, која није доказана, другостепени орган пуко констатује да режим друштвене својине сада одговара режиму јавне државне својине, да се власник на предметној непокретности није мењао, без навођења доказа о томе, те да се у катастру непокретности води као друштвена својина и да то значи да се власник није мењао и да је овде тужилац правни следбеник Ђ.Ђ.. Сматра да су ове тврдње непокрепљене и недовољно испитане од стране првостепеног и другостепеног органа. Даље наводи да побијано решење противно закону, врши верификацију законитости првостепеног решења којим се дозвољава враћање имовине, иако одредба члана 25. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу јасно прописује да се не враћа право својине на пољопривредном земљишту ако је земљиште у друштвеној својини стечено теретним послом. У конкретном случају се јасно може утврдити да су лица за која подносиоци захтева тврде да су њихови правни следбеници, за предметно изузето земљиште примили накнаду у новцу, одређену у складу са прописима о експропријацији. На овај начин несумњиво је утврђено да су дата лица примила противнакнаду на име изузетог земљишта, те то не може бити предмет враћања у складу са напред цитираним законским прописима. Сматра да се првостепени орган оглушио о начело расправности и донео одлуку базирајући се на непотпуном правном и чињеничном стању, а другостепени орган је преко ове повреде прешао и окарактерисао је као наводе жалбе који не би могли утицати на другачије решење управне ствари, све то имајући у виду да до дана доношења побијаног решења подносилац жалбе није добио одговор од РГЗ СКН Гроцка по поднетом захтеву од 18.03.2016. године, о коме је првостепени орган био обавештен и којим је затражио информацију о правном основу уписа права

друштвене својине над кп.бр. ... ЛН ... КО ..., а у циљу утврђивања материјалне истине. Првостепени орган није поступио по предлогу пуномоћника А.А., у оквиру поднеска од 18.03.2016. године, којим се тражи од истог да достави информацију о томе да ли се пред надлежном Комисијом, задуженом за вођење поступка поводом враћања одузете непокретности, налази, води или је вођен поступак за враћање одузетог земљишта односно обештећење по захтеву подносилаца овог захтева пред Агенцијом за реституцију, што би могло утицати и на сам ток поступка пред Агенцијом за реституцију. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове управног спора тражи како су опредељени по врсти и висини у трошковнику, који на расправи прилаже.

У одговору на тужбу, тужени орган је истакао, да с обзиром да тужилац није навео нове чињенице, нити приложио нове доказе осим оних који су наведени у жалби на првостепено решење, а који су од стране Министарства приликом доношења оспореног решења оцењени, остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице Република Србија, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, доставило је суду одговор на тужбу изјашњавајући се да тужбу оспорава и предлаже да суд исту одбије као неосновану. Сматра да је решење туженог органа донето у свему у складу са позитивним законским прописима и остаје у свему код навода из образложења оспореног решења и одговора на тужбу туженог органа. Предлаже да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца на накнаду трошкова управног спора у износу од 16.500,00 динара за састав одговора на тужбу по АТ.

Заинтересована лица Г.Г. и В.В. у одговору на тужбу, и на расправи, поред осталог, наводе, да је оспорено решење правилно и на закону засновано, а тужба усмерена ка одуговлачењу и спутавању праведне одлуке о повраћају одузетог земљишта наследницима ранијег власника. Сматрају да је неоснован навод тужиоца о неиспитаној пасивној легитимацији тужиоца у овом управном спору, будући да се предметна непокретност води у лн бр. ... КО ... на име тужиоца од 08.04.2013. године. Такође је неоснован навод тужбе да предметно земљиште, као пољопривредно, није могуће вратити наследницима ранијег власника, а то имајући у виду одредбу члана 3. став 1. тачка 35. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, као и да је изведеним доказима на несумњив начин утврђено да ранијем власнику није дато друго одговарајуће земљиште, те се решењем Комисије за арондацију СО Гроцка 03 број 5449/78-66 од 04.04.1966. године, тим поводом управо и утврђује висина накнаде за арондирано пољопривредно земљиште ранијем власнику, а обавезује се корисник арондације. Даље наводе да одузимање земљишта и стицање својине нема за основ "теретни правни посао", већ одлуку надлежног органа у складу са законом, као и да је тужени из свих изведених доказа правилно закључио да је у конкретном случају постигнут валидан споразум међу законским наследницима, те да је сходно њему Агенција утврдила право својине синовима оставиоца, у делу од по 1/2 предметне непокретности. Предлажу да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца на накнаду трошкова спора према трошковнику приложеном на расправи.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе дана 09.02.2022. године у смислу

члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника тужиоца, за кога се по заменичком пуномоћју јавио адвокат Павле Срдић, пуномоћника заинтересованих лица В.В. и Г.Г., адвоката Александра Ивановића, а у одсуству уредно позваних туженог органа и законског заступника заинтересованог лица Републике Србије - Државног правобранилаштва у Београду, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према стању у списима предмета органа и разлозима датим у образложењу ожалбеног решења, првостепени орган је поступајући по захтеву овде заинтересованих лица, за враћање имовине, на основу доказа наведених у образложењу ожалбеног решења и одржане усмене јавне расправе, утврдио све одлучне чињенице, и то да је ранијем сопственику национализована имовина актом о подржављењу (члан 2. став 1. тачка 34.); да се имовина враћа по правилу у натуралном облику или се даје обештећење у виду државних обвезница и у новцу (члан 4. у вези са чланом 8.); да је подносилац захтева законски наследник бившег власника (члан 5.); да је обвезник враћања подржављене имовине предвиђен законом, да је имовина идентификована и да се налази у својини трећег лица (члан 9); да је имовина која се враћа предвиђена законом (члан 15. став 2.); да имовина која се враћа није изузета из поступка реституције (члан 22.); да је имовина која се враћа исте намене као у време одузимања, тачније пољопривредно земљиште (члан 15. став 2.); да је захтев поднет у складу са Законом (члан 42.); да су утврђене све чињенице сагласно члану 47. Закона (корисници и њихови удели, имовина која се враћа, обвезник враћања, право у односу на предмет враћања и др.), као и да је свим странкама омогућено да учествују у поступку (члан 39), па је применом напред наведених одредаба одлучио као у ставу 1. диспозитива решења.

Наиме, предметна имовина је одузета од бившег власника сада пок. Д.Д. из ..., решењем о арондацији пољопривредног земљишта Скупштине општине Гроцка – Одељења за привреду број 04-5449/78 од 22.10.1965. године, којим је одређено да се кат. парцела број ..., њива IV класе, у површини од 1,06,63 ха припаја земљишту Е.Е., које се арондира, за потребе подизања дугогодишњих засада, с тим што ће исплату накнаде за припојено земљиште извршити Е.Е., према посебном решењу, на основу процене Комисије одређене од стране СО Гроцка. Према решењу Комисије за арондацију СО Гроцка 03 број 5449/78-66 од 04.04.1966. године, произлази да је за извршену арондацију предметног земљишта одређен, на име накнаде за земљиште, износ од 2.239,23 динара, који је Д.Д. дужан да исплати корисник арондације Е.Е.. Из образложења истог решења произлази да је заступник корисника арондације понудио ранијем власнику на име накнаде друго земљиште, које ранији власник није хтео да прими у замену, па је накнада у новцу одређена сходно члану 40. став 2. Основног закона о искоришћавању пољопривредног земљишта. Из уверења о идентификацији кат. парцеле основног и одржавања премера РГЗ – Службе за катастар непокретности Гроцка, број 952-2-16/2013 од 08.04.2013. године је утврђено да кат. парцела ... КО ... није мењала кат. бројеве по старом премеру и по новом премеру, односно да је кат. парцела основног премера кат. парцела ... површине 1 ха, 06 а, 63 м², идентификована као кат. парцела одржавања премера - кат. парцела ... површине 1 ха, 06 а, 63 м², док из Извода из листа непокретности број ... КО ... од 08.04.2013. године произлази да је у А листу уписана кат. парцела ..., потес Ђокина ливада, по класи њива 4. класе, површине 1 ха, 06 а, 63 м², по врсти пољопривредно земљиште, да је у листу Б као носилац права

на земљишту уписан А.А., са врстом и обликом права – друштвена својина, са обимом удела 1/1, и да у Г листу нема уписаних података о теретима и ограничењима.

По оцени Управног суда, а имајући у виду утврђено чињенично стање, разлоге дате у образложењу ожалбеног решења и пропис на који се првостепени орган позвао, правилно је тужени орган одлучујући по жалби тужиоца, оценио да је првостепени орган на основу потпуно и правилно утврђених чињеница и изведених доказа правилном применом Закона о враћању одузете имовине и обештећењу донео правилну и на закону засновану одлуку. За своју одлуку тужени орган је дао довољне разлоге које у свему прихвата суд.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, као и реч пуномоћника тужиоца, која је дата на расправи, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога што је приликом решавања по жалби, тужени имао у виду члан 25. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, према коме се не враћа право својине на пољопривредном и шумском земљишту ако је на дан ступања на снагу овог закона земљиште у друштвеној својини односно задружној својини стечено теретним правним послом, те правилно оценио да у конкретном случају нема места примени наведене законске одредбе, са разлога што је на основу Закона о искоришћавању пољопривредног земљишта („Сл. лист ФНРЈ“, бр. 43/59, 53/62 и „Сл. лист СФРЈ“, бр. 10/65), решењем 04 број 5449/78 од 22.10.1965. године, извршено одузимање пољопривредног земљишта у корист друштвене својине, па се не ради о теретном правном послу, већ о законском стицању права својине. Поред тога, тужени је такође имао у виду да је Законом о средствима у својини Републике Србије („Сл. гласник РС“, бр. 53/95) извршена трансформација друштвене у државну својину, тако да предметна непокретност након национализације није мењала свог власника, није била предмет стицања у процесу приватизације, те је сходно члану 1. Закона о средствима у својини грађана у вези са чланом 2. Закона о јавној својини, и даље у државној својини, па може бити враћена у натуралном облику без обзира на то ко предмет враћања фактички користи. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Са наведених разлога, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 151., 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па тужиоцу, који није успео у спору, суд није признао трошкове спора и одлучио је као у ставу II диспозитива пресуде. Заинтересованим лицима је с обзиром на успех у спору суд признао износ од 16.500,00 динара на име састава одговора на тужбу, као и за заступање заинтересованих лица на расправи износ од 27.000,00 динара, и то износ од 18.000,00 динара за једно заинтересовано лице по Тар. бр. 44. увећан за 50% (9.000,00 динара) за другу заступану странку по Тар. бр. 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр. 121/12), као у ставу III

диспозитива пресуде. Суд није одлучивао о захтеву заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора, за разлику до опредељених 36.000,00 динара на име састава одговора на тужбу, као и за разлику до опредељених 37.500,00 динара на име заступања на одржаној усменој јавној расправи и 18.750,00 динара на име заступања другог лица на расправи, јер тражени износи нису у складу са напред наведеном тарифом.

Одлучујући о захтеву заинтересованог лица Републике Србије за накнаду трошкова управног спора за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, Управни суд је нашао да су основани, па је одлучио као у ставу IV диспозитива пресуде на основу чл. 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом чланова 151. и 153. Закона о парничном поступку, а сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.02.2022. године, 6 У 4347/18

Записничар
Милица Новаковић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић